

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci navrhovatele **M. B.** proti odpůrci: **město Znojmo**, se sídlem Znojmo, Obroková 1/12, za účasti **Přípravného výboru pro konání místního referenda za Znojmo bez hazardu**, jednajícího zmocněncem J. K., o návrhu ze dne 1. 10. 2014 na zrušení referenda vyhlášeného dne 22. 9. 2014 usnesením zastupitelstva města Znojma č. 153/2014, bod 8629,

t a k t o :

- I. Návrh **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 2. 10. 2014 obdržel Krajský soud v Brně podání, jímž se navrhovatel na základě § 58 odst. 1 písm. c) zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o místním referendu“), domáhal zrušení referenda vyhlášeného dne 22. 9. 2014 zastupitelstvem města Znojma (usnesení č. 153/2014, bod 8629).

Navrhovatel uvedl, že termín referenda byl stanoven na 25. 10. 2014 v době od 8 do 20 hodin, tedy na den případného druhého kola voleb do Senátu Parlamentu České republiky. Dále s odkazem na § 7, § 48 a § 49 zákona o místním referendu, § 10 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a § 50 odst. 4 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o loteriích“), konstatoval, že otázka, jak ji dle návrhu přípravného výboru vyhlásilo zastupitelstvo města Znojma, nemůže v konečném důsledku vést k jinému výsledku, než že zastupitelstvo zakáže provoz loterií a jiných podobných her na celém území města Znojma. Avšak referendum, které se koná o schválení, změně nebo zrušení obecně závazné vyhlášky, je nepřípustné.

Vyhláška města Znojma v současnosti v čl. 3 upravuje, na kterých místech, a od kdy do kdy je zakázáno hry provozovat. Závazný výsledek referenda by však měl za následek změnu předmětné obecně závazné vyhlášky. Dle položené otázky navíc město Znojmo nemá učinit právní kroky, ale má rovnou provoz loterií a jiných podobných her zakázat. I zákaz provozování loterií a jiných podobných her je však možné provést pouze prostřednictvím obecně závazné vyhlášky.

Navíc, vzhledem k § 41 až § 41i zákona o loteriích, podle nichž jsou obce příjemci odvodu z loterií a jiných podobných her, který se stává jejich příjmem, směřuje vyhlášené referendum k obecnímu rozpočtu. Takové referendum je nepřípustné dle § 7 písm. a) zákona o místním referendu.

S přípravami referenda jsou spojeny nemalé náklady. Zároveň otázka, o níž se referendum má konat, může vést k jeho neplatnosti. Proto navrhovatel podal předmětný návrh, ačkoli si je vědom, že § 58 zákona o místním referendu nepočítá se skutečností, že by někdo napadl vyhlášení referenda ještě před tím, než proběhne. Ke zmatení občanů může dojít též stanovením termínu referenda na datum případného druhého kola senátních voleb.

Zdejší soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o návrhu nemůže věcně jednat a odmítl jej z následujících důvodů.

Soudní ochrana ve věcech místního referenda je zakotvena jednak v § 57 a § 58 zákona o místním referendu, jednak v § 91a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle odstavce 1 posledně zmíněného ustanovení se lze za *podmínek stanovených zvláštním zákonem* návrhem u soudu domáhat a) určení, že návrh na konání místního referenda nemá nedostatky, b) vyhlášení místního referenda, c) vyslovení neplatnosti rozhodnutí přijatého v místním referendu, d) vyslovení neplatnosti hlasování v místním referendu.

Oním zvláštním zákonem je právě zákon o místním referendu, jehož § 57 upravuje soudní ochranu návrhu přípravného výboru, tedy soudní ochranu v otázkách nedostatků návrhu přípravného výboru a vyhlášení referenda, přičemž jedinou aktivně legitimovanou osobou je dotčený přípravný výbor. Ustanovení § 58 zákona o místním referendu pak konkretizuje možnost nejen přípravného výboru, ale též každé oprávněné osoby (§ 2 téhož zákona) podat u soudu návrh na vyslovení neplatnosti hlasování nebo neplatnosti rozhodnutí v místním referendu.

Z tohoto přehledu je zřejmé, že zákonná úprava taxativním způsobem vymezuje čtyři návrhové typy, jimiž se lze domáhat soudní ochrany ve věcech místního referenda. Účelem dvou z těchto návrhových typů je umožnit vyhlášení referenda v souladu s návrhem přípravného výboru [§ 57 zákona o místním referendu, § 91a odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.; jde o tzv. předběžnou soudní kontrolu místního referenda], účelem dvou zbývajících je vyslovit neplatnost hlasování či rozhodnutí přijatého v již konaném referendu [§ 58 zákona o místním referendu, § 91a odst. 1 písm. c), d) s. ř. s.; jedná se o tzv. následnou kontrolu místního referenda]. S možností (oprávněné osoby) brojít u soudu proti referendu vyhlášenému v souladu s návrhem přípravného výboru ještě před jeho konáním, tedy jinak řečeno s možností oprávněné osoby zabránit konání vyhlášeného referenda návrhem podaným soudem,

zákon nepočítá. Právě takový návrh ovšem navrhovatel coby oprávněná osoba (ve smyslu § 2 zákona o místním referendu) v daném případě podal.

Ostatně navrhovatel si této skutečnosti byl vědom. Poukázal přitom na zbytečnost nákladů vynaložených na marné referendum, ani tyto okolnosti ovšem nejsou způsobilé překonat jednoznačný závěr plynoucí ze zákona, totiž závěr o nepřípustnosti podaného návrhu. Nepřípustný návrh soud odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Argumentace navrhovatele, že předmětné referendum se má konat o věcech, o nichž místní referendum nelze podle § 7 písm. a), g) zákona o místním referendu konat, spadá pod návrhová tvrzení dle § 58 odst. 1 písm. c) téhož zákona, a lze ji tak uplatnit v rámci návrhu na vyslovení neplatnosti rozhodnutí přijatého v místním referendu. Z tohoto hlediska pak lze hovořit též o předčasnosti nyní podaného návrhu [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. října 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu